

Motion till riksdagen 2005/06:Ju39

av Beatrice Ask m.fl. (m)
med anledning av prop. 2005/06:165

Ingripanden mot unga lagöverträdare

1 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om familjens betydelse för att förebygga ungdomsbrott.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om familjerådslag.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om skolans betydelse i det brottsförebyggande arbetet.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om en justering av sekretesslagstiftningen, i syfte att underlätta för skolledningen att få information då elever begått brott.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om drogtester på barn över tolv års ålder.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att avskaffa vård inom socialtjänsten som påföljdsform för unga brottslingar.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att kriminalvården skall ansvara för verkställighet av påföljden ungdomstjänst.
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att ungdomstjänst skall kunna utföras även inom privat sektor.
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i övrigt i motionen anförs om påföljden ungdomstjänst.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att kriminalvården skall ansvara för påföljden sluten ungdomsvård.
11. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i övrigt i motionen anförs om påföljden sluten ungdomsvård.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om särskilda uppföljningssammanträden för unga lagöverträdare.
13. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om medling.
14. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om veckoslutshem.

Fel! Okänt namn på

15. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om elektronisk intensivövervakning.
16. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om avskaffande av det solidariska skadeståndsansvaret för unga brottslingar.
17. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om samarbetet mellan polisen och de sociala myndigheterna.
18. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om utredning av brott begångna av barn under femton års ålder.
19. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om att utreda möjligheterna att registrera fotografi och fingeravtryck på icke straffmyndiga ungdomsbrottslingar.
20. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om en snabb process avseende ungdomsbrott.
21. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om kompetensen hos de rättsvårdande myndigheterna.

2 Inledning

Ungdomsbrottsligheten har många ansikten; lika många som de enskilda ungdomar som begår brotten. Medierna rapporterar om ungdomsgång i storstädernas förorter som rånar andra ungdomar som ett led i ett "krig" mellan olika samhällsgrupper. Man rapporterar också om elever i välbeställda innerstadsområden som hotar andra elever med misshandel om de inte skaffar fram pengar eller värdeföremål såsom mobiltelefoner. Unga som begår brott finns över hela landet. Vissa ungdomar begår brott som av vissa betraktas som "pojkestreck": snatterier, skadegörelse och småstöld. Andra beväpnar sig och angriper människor, både vuxna och andra unga. Ibland händer det att offret skadas allvarligt, eller dödas.

Unga som begår brott är ett verkligt samhällsproblem. Det är också ett problem för de enskilda brottslingarna, eftersom de riskerar att fastna i kriminalitet och utanförskap. Insatser för att på ett tidigt stadium komma åt ungdomsbrott är pedagogiska för brottslingar och brottsoffer, och verkar brottsförebyggande i ett längre perspektiv.

Det finns en tendens att bagatellisera brott begångna av unga och barn. Begreppet mobbning är ett exempel på denna tendens. Mobbning avser beteenden som, vore de utförda i något annat samhällsområde än skolan, skulle anses såsom brott: Misshandel, olaga hot, stöld eller ofredanden.

Att unga prövar gränser genom att bryta regler skall naturligtvis inte överdrivas. Men ungdomsbrotten får heller under inga omständigheter bagatelliseras eller särbehandlas. Sannolikheten att kunna bryta en brottslig spiral är stor om man kommer åt brottsligheten på ett tidigt stadium. Därför är det viktigt att samhällets insatser för att förebygga och bekämpa ungdomsbrottslighet, samt att hjälpa ungdomar som begår brott, är tydliga och används på ett tidigt stadium.

3 Regeringens proposition

Regeringen föreslår en ny lag om påföljder för brott begångna av unga lagöverträdare. Vi instämmer i att det finns ett behov av en sammanhållen lagstiftning. Här slutar dock vår samstämmighet med regeringen.

Regeringen utgår från att det rådande systemet skall bibehållas med några smärre justeringar. Man anger också öppet att avsikten med förslaget inte är att åstadkomma någon generell straffskärpning när det gäller unga lagöverträdare.

Stommen för regeringens förslag är att ungdomar som begår brott är i behov av vård. Vi instämmer i att så är fallet för många, kanske flertalet. Men vi anser att det är naivt att tro att samtliga unga brottslingar begår stöld, rån, överfall eller våldtäkter för att deras sociala situation tvingat dem till det. Vi menar att det måste finnas utrymme att diskutera en värdekonflikt: Att det faktiskt finns unga som begår brott för att de litar på att de kan komma undan med det och för att det leder till personlig vinning.

Vår utgångspunkt för bekämpningen av ungdomsbrott är att den måste vara tidig, tydlig och tuff. Rättsväsendet måste signalera att brott inte tolereras, samtidigt som det måste finnas mekanismer som fångar upp sociala problem och bemöter dessa. Sociala insatser skall dock inte ställas i motsats till rättsväsendet; snarare skall dessa två arbeta parallellt för att uppnå största möjliga effekt.

I det följande beskriver vi ett alternativ till regeringens förslag: En moderat politik för bekämpning av ungdomsbrott.

4 Tidigare, tydligare och tuffare tag mot unga lagöverträdare

4.1 Brottsförebyggande insatser

Familjen är och förblir samhällets viktigaste byggsten. Genom en trygg uppväxt läggs grunden för ett liv där personlig frihet och gemensamt ansvar kan kombineras. I ett föränderligt och internationaliserat samhälle är familjen och den lilla världen kärnan i de flesta människors trygghet. Bra familjer fungerar ofta brottsförebyggande och familjen är ett mycket bra steg på vägen att vända negativ utveckling hos unga på glid.

I den tidigare barnavårdslagen fanns möjlighet för sociala myndigheter att i samverkan med familjen stötta och förebygga problem på ett tidigare stadium, innan tvångsomhändertagande blev aktuellt, en s.k. ”mellannivå”. Vi vill att denna möjlighet i nuvarande socialtjänstlagen skall förtydligas. På så sätt ökar myndigheternas möjligheter att ingripa tidigt utan att ta till de ultimata formerna av tvång, då det oftast redan är för sent. Vi förutsätter också att varje kommun har ett genomtänkt program om hur man bemöter ungdomar som befinner sig i riskzonen för, eller som har hamnat i ungdomsbrottslighet.

Fel! Okänt namn på

Vi anser att familjens potential bör användas genom s.k. familjerådslag. Dessa bör fortsätta utvecklas. De har stor betydelse i arbetet att understryka familjens betydelse och ansvar för den unges utveckling samt att bättre förstå konsekvenserna av brottsliga handlingar. Det viktigaste för unga lagöverträdare är att reaktionen på deras brott kommer i direkt anslutning till gärningen och att reaktionen är tydlig. Det underlättar deras möjligheter att avbryta en påbörjad kriminell karriär.

Utbildning spelar en nyckelroll för att bryta sociala mönster. Skolan har, vid sidan av sitt huvuduppdrag att förmedla kunskap, stora möjligheter att upptäcka och hjälpa unga personer som uppvisar ökad risk att dras in i kriminalitet.

Jämfört med andra länder håller den svenska skolan låg kvalitet när det gäller arbetsmiljö, arbetsro och trygghet. Enligt en OECD-studie redovisad av Skolverket 2004 har den svenska skolan oproportionerligt mycket skadegörelse, stölder, skolk och sena ankomster. Femton procent av de våldsbrott som ungdomar söker vård för har skett i skolan.

Sverige behöver en ny skolpolitik för att bemöta kraven på kunskaper och arbetsro. Vi presenterar våra förslag på skolområdet i andra sammanhang. Men mobbning, dvs. sexuella trakasserier, småstölder, misshandel och liknande beteende i skolan, är ett rättsligt problem som skall bemötas av rättsväsendet. Allvarliga brott som begås i skolan måste polisanmälas. Alla skolor bör ha en kontaktperson hos polisen. Ett bra samarbete mellan skola och polis förebygger brott.

När elever begår brott meddelas detta av polisen till socialtjänsten. Sekretesslagen förhindrar att denna information delges skolläddningen. Vi anser att sekretesslagstiftningen bör justeras, så att exempelvis rektorn för den unge brottslingens skola får veta då brott har begåtts. På så sätt ökar skolans möjligheter att stötta eleven.

Tidig upptäckt av ett begynnande narkotikamissbruk är centralt för att komma till rätta med missbruket bland unga. Den som just provat eller börjat använda droger lyssnar oftast inte på förmaningar och vill helst inte erkänna sitt missbruk. Därför är det viktigt att kunna få fram fakta om droganvändning. Drogtester får i dag göras om föräldrarna samtycker, men alla har inte detta föräldrastöd, t.ex. de vars föräldrar själva missbrukar. För att kunna hjälpa dessa ungdomar på ett tidigt stadium bör polisen få rätt att besluta om blod- alternativt urinprov på ungdomar, när misstanke finns om narkotikamissbruk.

4.2 Avskaffa vård inom socialtjänsten som påföljdsform

Påföljden vård inom socialtjänsten har länge varit den etablerade konsekvensen för unga som begått brott. Detta har inte fungerat. Som regeringen själv påpekar i sin proposition är påföljden behäftad med allvarliga brister: Socialnämnderna kan inte i sina yttranden konkret beskriva vilken vård som planeras vid ett överlämnande och det finns inga enhetliga rutiner för när vården

skall anses ändrad eller avbruten på ett sådant sätt att detta skall återrapporteras till åklagare. Detta trots att regeringen 1999 reformerade påföljdssystemet för unga lagöverträdare i syfte att komma åt brister som funnits sedan länge. Innehållet i påföljden varierar mellan kommunerna, vilket i praktiken innebär att det finns 290 olika variationer på temat vård inom socialtjänsten. Detta är inte acceptabelt.

Återfallsprocenten är också hög för dem som döms till vård inom socialtjänsten. Siffror från Brottsförebyggande rådet visar att ungefär 70 procent av de ungdomar mellan 15 och 17 år som dömdes till överlämnande under 1999 hade dömts för nya brott före utgången av 2001. Av de ungdomar som samma år dömdes till överlämnande, i förening med tilläggsuppföljd, hade ca 75 procent återfallit i brott under samma tidsperiod.

Socialtjänstens dubbla roller, som dels vårdande och dels straffande, är i sig ett problem. I praktiken förstår vare sig socialtjänsten eller den unge skillnaden mellan de vårdande och de straffverkställande insatserna.

En grundförutsättning med ungdomsuppföljder är att de är tydliga, förutsebara och leder till insikt hos den dömda. De brister som påvisats i vård inom socialtjänsten som påföljdsform visar att systemet inte fungerar – och att det i vissa fall kan verka direkt kontraproduktivt. Om sociala insatser i praktiken innebär uteblivna insatser leder det till att unga som döms till denna påföljd för brott upplever att de kommit undan. Deras offer upplever samma sak, vilket kan få katastrofala följder för tilltron till rättsväsendet.

Vi anser att tiden är ute för socialtjänsten som straffande instans. Socialtjänsten skall finnas kvar, men fokusera sina insatser på vårdande och omhändertagande insatser. Vård inom socialtjänsten som påföljdsform för unga lagöverträdare skall avskaffas.

4.3 Inför ungdomstjänst som självständig påföljd i kriminalvårdens regi

Vi anser att tanken bakom ungdomstjänst är riktig. Påföljden skall fokuseras kring insikt kring det aktuella brottet och tillfälle att gottgöra den skada man orsakat, så långt det är möjligt. Vi instämmer således i att ungdomstjänst skall göras till en självständig påföljd. Påföljden skall bestå i ett antal timmar oavlönat arbete. Tiden skall bestämmas utifrån brottets allvarsgrad. Det är tydligt för den unge att det oavlönade arbetet är en reaktion på brott. Vidare finns det, som regeringen själv påpekar, ett pedagogiskt värde i att den unge får gottgöra brottet genom arbete.

Problemet med ungdomstjänsten som den ser ut i dag är att hälften av landets kommuner saknar rutiner och brister i kunskap avseende genomförandet av påföljden. Enligt en kartläggning utförd av riksdagens utredningstjänst saknar nästan 44 procent av kommunerna möjlighet att erbjuda både oavlönat arbete och programverksamhet.

För att påföljden ungdomstjänst skall fungera såsom den är tänkt måste den vara likvärdig oavsett var i Sverige man är bosatt. Principen om allas likhet inför lagen får inte äventyras. Vi menar därför att kriminalvårdens

Fel! Okänt namn på

frivårdsenheter, som i dag administrerar motsvarigheten bland vuxna lagöverträdare (samhällstjänst), är bäst lämpad att ansvara för ungdomstjänsten. Genom att samla kompetensen under kriminalvården garanteras kvaliteten i ungdomstjänsten i hela landet.

Påföljden ungdomstjänst skall delvis tillgodose vårdbehov hos de unga lagöverträdare som så behöver. Vi anser att ungdomstjänsten skall kunna kombineras med påverkansinsatser, t.ex. i form av samtalsterapi eller andra konsekvensprogram. Vi menar också att den unge dömd efter avslutad ungdomstjänst skall delta i en utvärdering av arbetsinsatserna, tillsammans med föräldrar, vårdnadshavare eller, i förekommande fall, annan nära anhörig.

Vi vill avslutningsvis anföra att det obetalda arbetet även bör kunna utföras inom den privata sektorn. Näringslivet skulle kunna komplettera den ideella sektorn, och öka möjligheterna att finna lämpliga arbetsuppgifter för den unge brottslingen. En förtjänst med den privata sektorn är att den unge på så sätt kan introduceras till arbetslivet och knyta kontakter som i förlängningen faktiskt skulle kunna leda till arbete.

4.4 Sluten ungdomsvård

Syftet med påföljden sluten ungdomsvård var att unga lagöverträdare mellan 15 och 17 år skulle rehabiliteras separat, och inte sitta på samma anstalter som äldre, ofta mer förhärdade brottslingar. Vi instämmer i grundprincipen att ungdomar som döms för grova brott skall sitta på särskilda ungdomshem, inte på kriminalvårdsanstalter.

Ansvar för verkställigheten av sluten ungdomsvård åvilar statens institutionsstyrelse (SiS). Många ungdomshem redovisar goda resultat, särskilt för ungdomar som placerats på hemmen för en längre tid. Men resurserna är begränsade, klimatet krävande och personalomsättningen hög. Flera utvärderingar har pekat på brister i den verksamhet som SiS ansvarar för. Ett stort problem är bristen på vårdplatser. När påföljden sluten ungdomsvård infördes år 1999 ökade trycket på ungdomshemmen, och SiS förmådde inte leva upp till de nya krav som ställdes. Regeringens bedömning var att ungdomar dömda till sluten ungdomsvård skulle vara cirka 10 om året. I dag döms drygt 100 ungdomar per år till denna påföljd.

Det finns ytterligare en dimension att beakta: På dessa institutioner vårdas också ungdomar som omhändertagits med stöd av lagen (1990:52) om vård av unga (LVU). Dessa ungdomar har omhändertagits därför att de uppvisar beteenden som är farliga för dem själva eller deras omgivning, t.ex. genom kriminalitet eller drogmissbruk.

En dom om sluten ungdomsvård ger förtur framför ett beslut om tvångsomhändertagande enligt LVU. Resultatet blir ofta att ungdomar som är i behov av vård enligt LVU tvingas vänta på placering och behandling. Dessa barn är i akut behov av vård och hjälp och en försenad behandling på grund av platsbrist kan leda till svåra konsekvenser. Ett annat problem är att unga som dömts till sluten ungdomsvård ofta placeras tillsammans med dem som är tvångsomhändertagna. Denna sammanblandning har kritiserats av de in-

tagna själva, av personalen och av Riksrevisionsverket. Även Ungdomsbrottsutredningen har uppmärksammat problemet, men avstod från att lägga något förslag.

Vi anser att ansvaret för den slutna ungdomsvården skall flyttas till kriminalvården. På så sätt samlas kompetens kring kriminalitet på ett och samma ställe. Behandlingen blir mer enhetlig och samhällets reaktion på det begångna brottet tydliggörs. Det möjliggör också större fokusering på kompetensen hos personalen. Kriminalvård av unga är ett ansvarsfullt och komplicerat arbete som kräver kunskap, erfarenhet och gott omdöme.

Ungdomsvården skall dock även fortsättningsvis bedrivas separat från kriminalvård av äldre brottslingar, i särskilda ungdomshem.

Statens institutionsstyrelse skall även fortsättningsvis ha ansvar för dem som omhändertas enligt LVU.

Många av de barn och ungdomar som placeras på ungdomshem kommer från svåra sociala förhållanden. Detta ställer stora krav på den behandling de får inom ramen för den slutna ungdomsvården. Vi anser att varje enskild ung lagöverträdare skall ha en individuell handlingsplan. Ungdomshemmen – liksom övrig kriminalvård – måste vara helt drogfria. Möjligheterna att utföra drogtester på de intagna vid ungdomshemmen måste utnyttjas.

4.5 Återrapportering

Återrapporteringen avseende unga lagöverträdare måste förbättras. Socialtjänsten uppvisar i dag brister avseende återrapportering till åklagare när den unge avbrutit eller misskött vårdplanen. Återrapportering underläts av flera olika skäl, men främst på grund av tidsbrist och hög arbetsbörda. Även bristande rutiner för kontakt med åklagare samt okunskap om när återrapportering skall ske och hur stora avvikelser från vårdplanen som kunde accepteras är bidragande orsaker.

Vi finner dessa förhållanden oacceptabla. Det är för det första inte rimligt att återrapporteringen skiljer sig åt mellan olika kommuner och för det andra måste naturligtvis återrapportering ske vid alla former av misskötsel. För att motverka dessa tveksamheter vill vi moderat införa obligatoriska uppföljningssammanträden vid den domstol som dömt ut den aktuella påföljden. Vid dessa sammanträden skall den unge lagöverträdaren delta tillsammans med dem som ansvarar för verkställigheten av påföljden.

4.6 Medling för unga lagöverträdare

Unga lagöverträdare måste bringas till insikt om sitt brott, dess betydelse för brottsoffret och samhället och vilka konsekvenser det har fått eller kan komma att få. Sedan år 2002 finns lagen om medling, vilken innebär att gärningsman och brottsoffer får mötas, i närvaro av en neutral person utsedd av kommunen. Syftet är att gemensamt diskutera konsekvenserna av brottet och ge gärningsmannen en möjlighet att be om ursäkt. Medling skall naturligtvis

Fel! Okänt namn på

bara genomföras om brottsoffret samtyckt till det. Vi anser att medling aldrig skall kunna komma i fråga vid sexualbrott, oavsett samtycke.

Vi instämmer med regeringens bedömning att medling skall kunna erbjudas på ett enhetligt sätt i hela landet, och att detta ansvar bör åvila kommunerna. Det bör finnas riktlinjer för medlingsverksamheten, så att det tydliggörs vad som omfattas och vad som således krävs av kommunerna. Vi vill också understryka att medling inte skall vara en påföljd i ordets sedvanliga bemärkelse, eller att den skall ersätta åtal då sådant är befogat.

4.7 Alternativa påföljder för unga lagöverträdare

Veckoslutshem i kriminalvårdens regi bör övervägas som alternativpåföljd. Fördelen med en sådan påföljd är att skolgången inte blir lidande och att den unge hålls under kontroll på helgen, då de brottsliga aktiviteterna tenderar att öka. Vidare minskar möjligheterna till användandet av droger. En förutsättning för att denna påföljd skall kunna bli aktuell är att den genomförs i nära samarbete med familj, skola och socialtjänst så att den övervakande funktionen upprätthålls.

En annan alternativpåföljd som bör övervägas är att den unge döms till elektronisk intensivövervakning, s.k. fotboja. Den unge gärningsmannen kan gå kvar i skolan och bo i hemmet under den tid påföljden verkställs. Med strama rutiner kan den unge hållas borta från dåliga miljöer under kvällar och helger men samtidigt upprätthålla skolgången.

4.8 Skadestånd för unga lagöverträdare

Den som skadat någon eller förstört egendom i samband med brott är skyldig att ersätta skadan. Detta är en grundläggande princip i ett rättssamhälle. Det ger också gärningsmannen en möjlighet att ersätta den skada han eller hon åsamkat någon annan. Detta är en viktig pedagogisk poäng.

Vi anser att det solidariska skadeståndsansvaret för unga lagöverträdare bör avskaffas. Ett skadestånd får ofta långtgående konsekvenser för ungdomar. En enskild ung människa bör inte straffas för att hans eller hennes medbrottslingar inte gör rätt för sig.

4.9 Brottbegångna av barn under femton års ålder

Som vi inledningsvis anförts finns det få saker som förstör en ung människas liv så mycket som att börja begå brott och fastna i en kriminell livsstil. I de fall då föräldrarna inte kan hantera sitt föräldraansvar, då skolan inte förmår ta tag i situationen eller då de sociala myndigheterna misslyckas med sina insatser måste rättsväsendet träda in. Att inte reagera på brott är att svika ungdomar i riskzonen.

Fel! Okänt namn på

Många brott begås av ännu icke straffmyndiga ungdomar. Ansvaret för dessa ungdomar åvilar socialtjänsten. När personerna uppnår femton års ålder saknas tillgänglig dokumentation om deras eventuella tidigare kriminalitet. Trots att barnet kan ha gjort sig skyldigt till en lång rad brottsliga handlingar stannar informationen hos de sociala myndigheterna. Detta försvårar myndigheternas samarbete och minskar möjligheterna att vidta effektiva åtgärder.

Vi anser att samarbetet mellan polisen och de sociala myndigheterna måste ökas. Brott som begås före femtonårsdagen måste dokumenteras och delges polisen.

Vi anser vidare att alla brott begångna av minderåriga måste utredas så tidigt som möjligt för att klarlägga kriminalitet. Detta gäller även brott begångna av barn och ungdomar som ännu inte nått straffmyndighetsåldern. Enligt vår mening bör det vara huvudregel att brott begångna av barn under femton års ålder utreds. På detta sätt markeras allvaret i att begå brott; ansvarsfrågorna klarläggs och de sociala insatserna kan påbörjas och anpassas som en konsekvens av brottsligheten.

Att brott som begåtts av barn under femton utreds är viktigt även ur ett brottsofferperspektiv. För brottsoffret spelar det ingen roll hur gammal förövaren är – det väsentliga är att en reaktion följer på brottet. Det är viktigt för brottsoffret att den som kränkt honom eller henne identifieras och att gärningen bemöts, även om den inte kan leda till straff på grund av gärningsmannens ålder. Det ger ofta brottsoffret en större möjlighet att gå vidare.

Vi vill i detta sammanhang framföra att fotografier och fingeravtryck som tas på barn under femton år i syfte att utreda brott kan ha betydelse även i kommande utredningar, framför allt i fall då brottsligheten är grov. Regelverk kring register med information om barn under femton år bör kringgärdas stark sekretess. Registren bör dock vara nåbara för polis och sociala myndigheter så att dessa kan se mönster över tid hos ungdomar som är i riskzonen för att bli vaneförbrytare. Vi anser att regeringen bör återkomma med direktiv till en utredning i denna riktning.

4.10 Rättegång för unga lagöverträdare

Att åtalas och genomgå en rättsprocess är för de allra flesta ungdomar en omskakande händelse. Därför är det viktigt att föräldrar är med under rättegången. Det ligger i samhällets intresse att stödja föräldrarnas engagemang i sina barn, oavsett om barnet utsatts för eller begått ett brott. Det är bra att ersättning utgår till föräldrar som närvarar vid rättegång där deras barn är tilltalad. Vi anser att föräldrar till barn under 18 års ålder alltid skall ha rätt till ersättning för sin inställelse i rätten, oavsett om barnet är tilltalad, målsägande eller vittne.

Vi vill också poängtera vikten av att tiden mellan brott, åtal dom och verkställighet av eventuell påföljd blir så kort som möjligt. I detta instämmer vi med regeringens förslag. Det bör dock i sammanhanget påpekas att detta kräver resurser till rättsväsendet – något vi är beredda att tillskjuta men som regeringen inte har prioriterat under de senaste årens regeringsinnehav.

Fel! Okänt namn på

Avslutningsvis vill vi understryka vikten av att kompetensen hos de rättsvårdande myndigheterna rörande barns förhållanden ökar. Systemet med särskilda ungdomsåklagare inom åklagarorganisationen, liksom särskilda domare som handlägger mål med unga lagöverträdare är mycket positivt. Det är viktigt att denna kompetens finns tillgänglig i hela landet, samt även vid mindre domstolar.

Stockholm den 5 april 2006

Beatrice Ask (m)

Jeppé Johnsson (m)

Hillevi Engström (m)

Anita Sidén (m)

Cecilia Magnusson (m)

Bengt-Anders Johansson (m)

Bertil Kjellberg (m)